

3

Hijgend leunde Rona tegen het hekje dat boven op de dijk van de Oosterschelde stond. Ze was buiten adem en voelde het zweet onder het dikke neopreen duikpak over haar rug lopen. Het was vandaag misschien nog wel warmer dan de afgelopen dagen.

‘Kom op, Rona!’ riep haar duikpartner Beer haar toe.

Ze zag dat hij al bij het water was en zijn spullen op de stenen neerlegde. Beer richtte zijn enorme lijf op en keek weer in haar richting. Geen wonder dat hij Beer genoemd werd, dacht ze. Hij was sterk, soms knorrig en zijn lijf was krachtig maar toch zacht door de overmatige beharing. Hij was echter ook lief en zorgzaam voor zijn vrouw en beschermend voor zijn twee nog jonge kinderen.

‘Waar wacht je op?’ hoorde ze hem roepen.

‘Ik kom eraan,’ bracht ze met enige moeite uit. Ze zuchtte. Het leek wel alsof ze niet genoeg lucht kreeg. Mens, wat heb je een slechte conditie, mopperde ze op zichzelf. Ze moest beter op zichzelf letten, goed eten om voldoende energie te hebben voor dit soort waanzinnige activiteiten. Vooral in deze hitte.

Ze ritste haar duikpak wat verder open op zoek naar verkoeling, verschoof de fles op haar rug, zodat die niet meer op haar loodgordel drukte en ademde even diep door. Daarna liep ze naar het trapje dat naar het water leidde. Haar knieën trilden licht bij elke stap die ze deed.

Toen ze eindelijk beneden was zag ze dat Beer zijn duikbril stond schoon te maken. Ze voelde zich uitgeput.

‘Beer, kun je even mijn fles aanpakken?’

‘Kun je hem niet beter omhouden? Ik wil eigenlijk niet te lang bij deze warmte in dat dikke pak rondlopen.’

Ze ademde diep in. ‘Ik moet even rusten.’

‘Hé, wat is er met jou aan de hand?’ Beer keek haar onderzoekend aan. Zijn blonde krullen glansden in de zon. Zijn blauwe ogen met de

lange wimpers knepen samen in het felle licht. Toen hij zich naar haar toeboog zag ze wat borsthaar boven de rits van zijn duikpak uitkomen. Het gewicht werd van haar rug afgetild en ze liet zich op de stenen zakken. Haar ademhaling ging moeizaam.

‘Ik weet het niet. Het zal zo wel beter gaan. Ik krijg een beetje weinig lucht, dat is alles.’

‘Ik heb je al vaker gezegd dat je die conditietraining niet zo moet verwaarlozen. Je bent al weken niet geweest.’

‘Ja, ja. Je hebt gelijk, maar het kwam er gewoon niet van.’

Rona haalde een aantal keren diep adem, maar had het idee dat het niet veel uithaalde. Het leek wel of haar longen geblokkeerd werden. Het was ook zo warm. Ze kon beter het water in gaan, daar was het een stuk koeler. Het vooruitzicht lonkte.

Ze pakte haar duikbril uit de zak van haar trimvest en kwakte er een klodder spuug in. Met haar vingers verdeelde ze het over het glas, de methode om haar brilletje niet te laten beslaan. Maar nu moest ze het afspoelen. Ze had het gevoel dat ze nooit meer overeind kon komen.

‘Ach, Beer. Wil je wat voor me doen? Spoel jij even mijn brilletje?’ Ze probeerde hem lief toe te lachen, terwijl ze de duikbril omhooghield.

Even leek het alsof Beer niet op haar verzoek wilde ingaan, maar toen lachte hij. ‘Geef maar hier, luie tante.’ Hij liep naar het water, maar draaide zich nog even om. ‘Maak dan wel wat tempo. Ik wil graag het water in.’

Rona knikte, verzamelde al haar krachten en hees zich overeind. De duizeling overviel haar en een irritant hoog geluid zwol aan in haar hoofd. Opeens zag ze alles door een gele waas waarna het steeds donkerder om haar heen werd. Ze boog zich voorover en steunde met haar handen op haar knieën. Langzaam trok het duizelige gevoel weg. De piepton zwakte af.

Traag begon ze met de voorbereidingen voor de duik. Beer had gelijk, het was veel te warm om lang op de kant te blijven. Daar kwamen die duizelingen vast vandaan. Ze liep het water in. De stenen waren glad van de algen.

‘Hoeveel minuten nog voor de kentering?’

Beer keek op zijn horloge. ‘Een dik kwartier volgens de tabellen. We hebben door jouw getreuzel wel wat tijd verloren.’

Elkaar ondersteunend trokken ze hun vinnen aan, controleerden de apparatuur, bevestigden de buddylijn en doken toen langzaam onder in het koele water.

Het water was heerlijk fris, maar troebeler dan ze verwacht had. De benauwende hitte trok uit haar pak, terwijl ze rustig afdaalden. Het bekende ontspannen gevoel kwam over Rona heen. Het ontbreken van enige haast was toch wel een heel aantrekkelijk aspect van de duiksport. Er was nauwelijks stroming en ze liet zich meedrijven naast Beer. Loom bewoog ze haar benen op en neer en al snel zag ze de bodem voor zich opdoemen. Een krabbetje schoot weg achter een steen, waar een oranje zeester haar armen omheen had geslagen.

Nu ze onder water was had ze totaal geen moeite meer met ademen. Deze inspanning was dan ook niet te vergelijken met de kracht die je nodig had om die dijk op te klimmen met al die zware apparatuur op je lichaam. Misschien moest ze inderdaad maar wat vaker naar de conditietraining van hun duikvereniging gaan.

Ze keek naar Beer die tussen de stenen zocht. Het gaf haar een warm gevoel hem zo bezig te zien, druk op zoek naar krabben en andere kriebeldiertjes, zoals hij de bodemdieren altijd noemde. Beer had eerst alleen maar gedoken om de kick van het duiken, maar hij begon door haar natuurcursussen ook van de mooie onderwaternatuur te genieten. Als marien biologe wist ze dan ook veel te vertellen over de onderwaterwereld.

Op een grote kei zag ze een prachtige doorzichtige zakpijp. Dat bleef ze wonderlijke dieren vinden. En weer totaal anders dan de zakpijpen in de Middellandse Zee. Deze waren doorzichtig, alleen de uitstroomopeningen hadden een felgele rand, waardoor ze een prachtig accent kregen.

Ze voelde de buddylijn strak trekken en moest een paar harde slagen maken om bij Beer te komen. Een duizeling kwam opzetten en

ze greep Beers bovenarm voor steun. Hij keek om en vroeg haar in de hun zo bekende gebarentaal of alles oké was. Ze knikte van ja, en vormde tegelijkertijd met haar duim en wijsvinger het rondje. Het lichte gevoel in haar hoofd zou zo wel weer wegtrekken. Op haar duikcomputer zag ze dat ze op elf meter diepte zaten.

Ze pakte de hand van Beer vast. Totaal onnodig natuurlijk met de buddylijn tussen hen in, maar nu wel prettig. Zo kon ze zich door hem laten meeslepen. Haar energie leek met de minuut af te nemen. De ontspanning van het begin van de duik was nu totaal verdwenen. Ze begon zich zorgen te maken. Waar kwamen die duizelingen vandaan? Ze had er de laatste tijd vaker last van. Kwam het door de drukte in het duikcentrum? Of had het te maken met haar onregelmatige eetpatroon?

De fluittoon klonk weer in haar oren. Ze sloot haar ogen om de opdringende zwartheid niet te hoeven zien. Ze probeerde zich te concentreren op de hand van Beer, haar enige houvast op dat moment. Blijf bij me, wilde ze roepen. Ze voelde Beers hand echter wegglijden. Even was er niets. Alleen maar de diepe duisternis en de hoge toon. Daarna leek ze te vallen. Hoe kan ik nou vallen onder water, dacht ze nog. Toen zweefde ze weg in de donkere mist.

Ze werd teruggetrokken uit de nevel door een krachtige greep om haar arm. Haar ogen waren zwaar. Beer staarde haar verontrust aan. Ze voelde hoe hij haar ademautomaat tegen haar lippen duwde en ze ademde diep door. Moeizaam maakte ze het gebaar dat ze zich niet goed voelde. Beer pakte haar schouders stevig vast. Langzaam begonnen ze aan de opstijging. Ze gaf zich volledig aan hem over. Ze klemde haar ademautomaat tussen haar kiezen en ademde diep uit en daarna voorzichtig weer in. Was ze flauwgevallen, vroeg ze zich af. Of was ze niet helemaal weggeweest? Het maakte nu niet meer uit. Beer zorgde voor haar en dat was een geruststellend gevoel.

Rona keek naar het vertrouwde gezicht van Beer terwijl ze langzaam opstegen. Een strak gelaat. Een heen en weer flitsende blik, van haar naar zijn duikcomputer en dan weer naar boven, waar enkel een troe-

bele mist hing. Eindelijk werd het warmer en al gauw zag ze de schittering van de zon op het water. Automatisch stak ze haar arm omhoog op het moment dat ze door het wateroppervlak heenbraken. De zon scheen in haar gezicht en ze liet lucht in haar trimvest blazen. Ze dreef nu rustig op het water.

‘Is alles goed?’ Beer keek haar bezorgd aan.

Ze spuugde haar ademautomaat uit haar mond en ademde eerst een paar keer diep in en uit voordat ze antwoordde.

‘Ja. Het gaat weer wat beter. Dankjewel.’

‘Jeetje meisje, wat heb je me laten schrikken.’

Ze voelde zijn hand nog steeds stevig onder haar arm.

‘Wat gebeurde er nou opeens?’

Ze probeerde dapper te glimlachen.

‘Kijk niet zo ongerust, joh. Ik heb alles weer onder controle.’ En om die woorden kracht bij te zetten dwong ze zichzelf de glimlach vast te houden. Haar hoofd voelde echter zwaar door een bonkende pijn achter haar ogen.

‘Rustig aan,’ probeerde hij haar af te remmen, toen ze naar de kant begon te zwemmen. ‘Houd je maar aan mij vast, dan trek ik je wel naar de kant.’

Even later zat ze comfortabel tegen hem aangeleund op de stenen van de dijk.

‘Hoe voel je je nu?’

‘Het gaat wel, een beetje hoofdpijn.’ Ze ritste haar pak aan de voorkant een stuk open, waardoor ze vrijer kon ademen.

‘Ik schrok me dood. Je kneep mijn hand bijna fijn. En toen liet je opeens los en zakte je zomaar weg.’

Rona zei niets. Ze dacht terug aan het moment dat ze zelf haar ogen had gesloten en haar uiterste best had gedaan de irritante piep uit haar hoofd te bannen. Ze was dus echt weggeweest.

‘Gelukkig kwam je snel weer bij.’ Ze hoorde zijn opgeluchte zucht.

‘Tsja, het zicht was opeens wel erg slecht,’ probeerde ze een grapje te maken. Het bonken in haar hoofd werd overgenomen door een

pijn die zich geniepig achter haar ogen nestelde.

‘Waarom heb je niet eerder gewaarschuwd? Ik had niet in de gaten dat je je niet goed voelde. Opeens was je weg. Die buddylijn is je redding geweest. Daardoor had ik je snel te pakken. Gelukkig maar. Ik moet er niet aan denken dat...’ Hij maakte zijn zin niet af.

Nee, dacht Rona, daar moest ze zelf ook niet aan denken. Hoewel ze allebei getraind waren in dit soort calamiteiten, hoopte ze natuurlijk dat ze het nooit nodig zou hebben. Stel dat ze nu met ongeoefende mensen gedoken hadden? Hoe was het dan afgelopen? Hoe had een beginneling gereageerd?

Beer onderbrak haar gedachten door op te staan. ‘Blijf jij nog maar even rustig zitten. Ik ga de spullen naar de auto brengen. Daarna breng ik je naar huis. Of wil je liever even napraten bij het duikcentrum? Ik wil wel weten wat er met je aan de hand is. Denk er maar even over na.’ Hij liep de dijk op met haar fles op zijn schouder.

Rona sloot haar ogen. Wat er aan de hand is, herhaalde ze zijn woorden in gedachten. Alsof ze daar een antwoord op kon geven.